

Adresa sboru
J. Karafiáta 15928601 Čáslav
tel. 327/312851; 777/187686
bankovní spojení 0442090349/0800, Čs. spořitelna

Žalmy 42,2-6 Jako laň dychtí po bystré vodě, tak dychtí duše má po tobě, Bože! Po Bohu žízním, po živém Bohu. Kdy se smím ukázat před Boží tváří?

Slzy jsou chléb můj ve dne i v noci, když se mne každý den ptají: "Kde je tvůj Bůh?"

Vzpomínám na to a duši vylévám v sobě, jak jsem se v čele zástupu brávil k Božimu domu, jak zvučně plesal a vzdával chválu hlučící dav, když slavil svátek.

Proč se tak trpce rmoutíš, má duše, proč ve mně úzkostně sténáš? Na Boha čekej, opět mu budu vzdávat chválu, jen jemu, své snáse

Žalmy 130,6 Má duše vyhlíží Panovníka víc než strážní jitra, když drží stráž k jitra.

Píseň písní 8,6-7 Polož si mě na srdce jako pečeť, jako pečeť na své rámě. Vždyť silná jako smrt je láska, neúprosná jako hrob žárlivost lásky. Žár její - žár ohně, plamen Hospodinův.

Lásku neuhásí ani velké vody a řeky ji nezaplaví. Kdyby za lásku chtěl někdo dávat všechno jmění svého domu, sklidil by jen pohrdání.

Genesis 14,18-19 A šálemský král Malkisedek přinesl chléb a víno; byl totiž knězem Boha Nejvyššího. Požehnal mu: "Požehnan buď Abram Bohu Nejvyššímu, jemuž patří nebesa i země.

Židům 7,1-2.15-17.24-27 Tento Melchisedech, král Sálemu a kněz nejvyššího Boha, vyšel vstříc Abrahamovi, když se vracel po vítězství nad králi. Požehnal mu a Abraham mu z veškeré kořisti dal desátý díl. Jméno Melchisedech se vykládá jako král spravedlnosti, král Sálemu pak znamená král pokoje...

To vše je ještě zřejmější, když podobně jako Melchisedech je ustanoven jiný kněz ne podle zákona o tělesném původu, nýbrž na základě svého nepomíjejícího života, jak se o něm svědčí: "Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchisedechova..."

Ježíšovo kněžství však nepřechází na jiného, neboť on zůstává navěky. Proto přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu; je stále živ a přimlouvá se za ně.

To je ten velekněz, jakého jsme potřebovali: svatý, nevinný, neposkvěněný, oddělený od hříšníků a vyvýšený nad nebesa, který nemusí jako dřívější velekněží denně přinášet oběti napřed za vlastní hříchy a pak teprve za hříchy lidu. Ježíš to učinil jednou provždy, když obětoval sebe sama.

víte, že

náš sbor má péči Ivana Klinského internetové stránky? Adresa je: www.sweb.cz/evangelici.caslav nebo www.jdi.na/ccecaslav. Jsou na ní některé informace o sboru a pěkné fotografie. Můžete ji doporučit známým.

Přejete si?

Tuhle jsem musel v obchodě stát chvíli frontu, trochu jsem se zamyslel, a když pak přišla otázka: „co si přejete?“, tak mě zastihla nepřipraveného. Rychle jsem vytáhl z kapsy papír, na který mi napsali, co mám koupit, a horlivě jsem četl: jeden chleba, máslo... Seznam byl dlouhý, ale měl svůj konec, takže já jsem také přestal diktovat, zaplatil a šel.

Ale tu otázka mi zůstala v hlavě (asi že mě zastihla tak nepřipraveného). Asi – když jsem na ni nebyl připravený – prolomila nějakou obranu, rozrazila nějaké dveře... a dostala se někam dovnitř.

Na ulici na mě dorážela znovu a znovu: „Co si přejete? Co si přejete?“ Doprovodilamě až domů: „Co si přejete?“. Ani tam mi nedávala pokoj. „Co si přejete?“

Cítil jsem, jak se mi prohání hlavou a srdcem. Jako vítr, když lítá, točí se prázdným domem bez oken a dveří. Jako meluzína: „Copak si přejete?“

Působila skoro paniku. Dotýkala se různých skrytých zákoutí a vířila v nich prach. Za chvíli se opravdu těžko dýchalo.

Nedokázal jsem se jí bránit.

Nestačil jsem jí odpovídat. Neměl jsem žádný papírek a vůbec jsem ho nepotřeboval, odpovědi se jen hmuly.

Některé mé odpovědi překvapovaly i mě. Tohle bych do sebe neřekl! Chvillemi jsem se trochu styděl. Tohle bych asi sám sobě nepřiznal! Ještě že to nikdo neslyší.

Často se jedno moje přání dostávalo do rozporu s druhým. Chvillemi jsem měl podezření, že se mi ta otázka vysmívá, že mě chce ponížit. Ale nedokázal jsem neodpovídat. Poslušně jsem odpovídal: „Přeji si... a... a...“, a občas jsem si dovolil i: „A přeji si, aby tohle už skončilo...“

Otázka mě opustila až po dlouhé chvíli, pořádně unaveného. A uvnitř nějak rozdrásaného. Chvíli jsem popadal dech. Nemyslel jsem, že touha může být tak – skoro nekonečná.

Vzpomněl jsem si na starou písničku: „Nákupčí tajných lidských přání má perspektivní povolání...“

Neměl bych si propříště napsat nějaký seznam (jako když jdu nakupovat)? Jen sáhnout do kapsy... Ale jak ho napsat?

Mám si nejprve sám urovnat – co nejdřív, co opravdu potřebuji, a pak na co mám právo, a pak na co mám a na co ne, a co musím nechat? Přestal jsem si v tom věřit...

Nebo si mám nechat ten seznam „dovolených přání“ – toho, co *opravdu* potřebuji – nechat někým napsat (jako ten, co jsem ho měl v obchodě)? Kdo by to měl udělat? Někdo blízký, nebo nějaký odborník? (Pan Freud? Ne, tomu to opravdu nesvěřím. Pan Maslow? Ne, to je taky jen konstrukce, život doopravdy je jinak, přání a potřeby se neřadí takhle dobrovolně do fronty).

Vzpomínal jsem potom na chvíle, kdy otázka „Co si přejete?“ utichla, kdy touha nepálila, kdy jsem necítil žádnou žízeň ani hlad.

Bylo to možná jen pár chvil, kdy jsem byl s někým tak – že jsme nestáli proti sobě, kdy jsme si navzájem „otevřeli dveře“, kdy byl někdo se mnou a přitom nic nepotřeboval, nepřišel loupit nebo lákat, něco předvádět nebo nabízet, a já taky nemusel – nevím, jak je to možné. Bylo to snad jen pár chvil, ale v nich se něco stalo i s časem. (Tomu se říká „věčnost“?)

Necítil jsem se rozebírán „na atomy mé touhy“ – ale spíš sebrán v jedno, sevřen a držen v utěšujícím objetí (i když třeba ne pažemi, ve skutečnosti). (Tomu se říká „Přítomnost“?)

A mezi námi a kolem nás a nad námi bylo něco, čemu se říká v bibli Šalom, Pokoj.

Došlo mi pak, že moje touha – jakkoli se před chvílí nechala vyprovokovat k leccakému přání – se stáčela nakonec k těmto chvílím. Kdyby šly vrátit...

S takovým hostem přichází „všechno“ (starým slovem „spasení“)... a skutečně, ne jako mámení, pletení hlavy a srdce. Jeden docela takový je slíbený Nakonec a vlastně mě nějak životem potkává a provází.

Na jazyku se mi objevila chuť chleba a vína.

PJ

Program života sboru

- **bohoslužby** – neděle 9.00
 - bohoslužby v Bousově – první neděle 10.30
 - biblická hodina – středa 17.00
 - setkání dětí – pondělí 16.15
 - mládež – pátek nebo sobota v 17.00 (dle dohody, inf. na tel. 777/187686 nebo 777/201108)
 - biblická hodina Třemošnice – 2.pondělí 18.00
 - biblická hodina Horky – 2.středa 18.30
 - biblická hodina střední generace – 3.středa 18.30
 - biblická hodina Vinaře – 4.středa 18.30
 - staršovstvo – první středu v měsíci v 18.30
- Pokud nestojíte o zaslání sborového dopisu, dejte nám to, prosíme vědět**

Připravujeme:

- 10.10. slavnost **díkůvzdání za žně** s Večeří Páně
- nabízíme bratřím a sestrám, kteří by chtěli přicházet na bohoslužby či jiné setkání, sv ozauty

Hospodaření sboru

- Příložená složenka je na **salár** („církvní daň“, nebo lépe „Váš dar sboru“). Složenka v žádném případě není upomínkou!
- Váš dar je velmi vítán, protože finanční situace sboru se nijak zvláště nelepší. (Letos může náš dluh u Synodní rady dosáhnout 160 000,-. Dluh narůstá naší neschopností platit tzv. Personální fond – což obnáší částku 60000 za rok.
- Zdá se, že pomocí ze současné tíživé finanční situace sboru by byly pravidelné dary. Je jistě nesnadné jednou za rok najít v olné peníze k daru. Snadnější je dávat pravidelně (například platebním příkazem) určitou malou částku – jak to dělá dosud jen 6 bratří nebo sester. Částka 100 nebo 200 korun se v měsíčních výdajích docela ztratí a sboru by to bylo velkou pomocí.
- Proběhlo přepojení fary na městskou kanalizaci. Cena za provedenou stavební akci je 60 000,-
- Byla také vyměněna střešní krytina na absidě kostela a na celé kostelní lodi byly instalovány měděné okapy
- Počítáme s tím, že příští rok budou opravy kostela pokračovat (snad fasádou v ěže). Přes velkou pomoc státu a města je to pro sbor také značné finanční zátěž.
- Mládež pomůže s natěrem oken fary